

Братя и сестри,

Настана светлият празник на Христовия воин и мъченик Димитър, който с вярата си светло озарява всичко и с любовта си подбужда към вечния живот.

Този преблажен мъченик за Христа, Димитър, от млада възраст придоби знания и израсна като доброплодна лоза, напоявайки всички с духовна сладост, а разумът му разцъфтя като лилия (по Ос. 14:6).

С благоуханната си обич той привличаше всички към Христовата вяра. Украсен беше с добротата на Христа и с красотата на лицето си блестеше като ангел. От него бликаше мъдрост — като съкровище, което носи живот.

Той беше далеч от всяка нечистота и плътска похот. Като насочваше твърдо ума си към възвишеното, той търсеше прародителското място и достойнство, от което отпадна прародителят Адам. От ранни зори той отдаваше цялото си сърце на молитва към възплътлото се божие слово, назидавайки се винаги с псалми, славословия и духовни песни.

А всички, като се учудваха на особената светлост на лицето му, пламтяха от обич, желаейки да се приближат до него и да се приобщят към животворните слова, които като мед течаха от устата му.

Свети Димитър поучаваше и наставляваше всички във вярата, като ставаше още по-светъл и сияеше с духовната си сила повече от слънцето.

Затова и Господ сложи върху него привлекателна красота, като пожела да украси пречистата му глава с двоен венец.

Той му каза: *„Добри и верни рабе... над много ще те поставя; влез в радостта на своя господар“* (Мат. 25:21).

Настъпи времето на пресветлото му венчание с мъченически венец. Император Максимилиан, на връщане от поход на Изток, спрял в Солун, поискал Димитрий да се откаже от вярата в Христа. Увещанията били напразни, хвърлили го в тъмница. Устроили тържество в цирка. Лий, прочут борец, приканил осъдените християни на борба и ги хвърлял там в падина върху копия, забити с острието нагоре. Оръженосецът на Димитрий, Нестор,

изпросил разрешение от господаря си да иде на борба – отишъл и захвърлил Лий в пропастта. Затова по нареждане на императора Нестор бил обезглавен, а Димитрий – прободен с копие в 306 година.

И днес, в гр. Солун, се издига величествен храм, построен върху гроба на великомъченика. Когато при копаенето на основите открили мощите на светеца от тях струяло благовонно миро и затова Църквата е нарекла св. Димитър – Мироточивец.

Като истински пастир св. Димитър положи душата си за Христовото стадо, казвайки: *„Или заедно със спасяваните ще бъда спасен, или заедно с погиващите ще погина!“*. Защото такава бе неговото пресвято желание — да спази Христовото слово, подвизавайки се с любов, както е казал Господ: *„Не бойте се от ония, които убиват тялото, а не могат нищо лошо да сторят на душата; а бойте се повече от оня, който може и душата, и тялото да хвърли в геената; от него се бойте“* (по Мат. 10:28; Лук. 12:4-5).

Братя и сестри,

Като се събрахме днес за неговото възпоминание, нека радостно изречем едногласно похвала за него, казвайки:

Радвай се, Димитре, светлозарно слънце, ти, който прогонваш греховния мрак от тия, които с топла обич те почитат!

Радвай се, пресветли мъчениче Димитре, ти, който с доброто изповядване на вярата извърши тоя пресветъл подвиг и се украси заслужено с нетленния венец! (по 1 Тим. 6:12-13; 1 Кор. 9:25). Амин.

Ставрофоренсвещеноиконом професор д-р Милан Радулович